

Ղևոնդ Ալիշան

Հրագդան

Հրագդա՛ն, գետակդ իմ հայրենի,
Հրագդա՛ն, ջրիկդ իմ անուշիկ,
Ահա թողել գհողն օտարի,
Բաբկենս հասել եմ պանդրխտիկ.
Ա՛յ Հրագդան, ա՛յ ջուրք հայրենիք,
Ա՛յ ավազնք, Է՞ր կու լայք լրոհիկ:
Ես ձեր դրացենական եմ, չե՞ք ճանչել,
Միրտս ըզձեզ չէ մոռցել իսկի,
Դուք կարկըջիկդ Է՞ր եք մոռցել,
Ծիծղուն երեսդ Է՞ր սուզ ունի:
Ա՛յ Հրագդան, ա՛յ ջուրք հայրենիք,
Ա՛յ ավազնք, Է՞ր կու լայք լրոհիկ:
Վա՛հ, մեր կանաչ անտառիկս ո՞ր,
Ո՞ր տաղվարիկս, ո՞ր մեր նըջիս,
Հովո՞ւն եղան, թե ծովուն կուր.
Ո՞ր մեր տընական, ո՞ր մեր այգիս.
Ա՛յ Հրագդան, ա՛յ ջուրք հայրենիք,
Ա՛յ ավազնք, Է՞ր կու լայք լրոհիկ:
Ո՞ր ես, ալիցըս լույս Խանտուկ.
Իմ ընկերներն ո՞ր եմ, Հրագդան,
Միթե Պարսկի՞ն եղան գերուկ,
Միթե ամենքն ի հո՞ղ մըտան.
Ա՛յ Հրագդան, ա՛յ ջուրք հայրենիք,

Ա՛յ ավուներ, Է՞ր կու լայք լրոհիկ:
Ա՛հ, անցուզնաց եղել ամեն.
Ա՛հ, անցուզնաց է Հայաստան,
Զիս անմեկիկ թողած աստեն
Ետ անցնիս գնաս դո՞ւն այլ Հրագգան...
Անցի՛ր, գընա, ջրիկդ հայրենի,
Արտսունք հերիք են Բաբկենի:

1848
